

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 72

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

Τιμή συνδρομής διά τὸ Ἐξωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν διά τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα καθ' ἔτος Διεσθόναις τῆς ἐφημερίδος κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΑ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 30 Μαΐου 1876.

Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἡ γνωμοδότησις τῶν δέκα ἐννέα ἰατρῶν περὶ τῆς αὐτοχειρίας τοῦ πρώην Σουλτάνου ὀρθῶς μετεδόθη διὰ τοῦ τηλεγράφου καὶ καλῶς μεταφράσθη. Ὅποια ὅμως ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς παρ' ἡμῶν ἐφημερίδας θυβίζει πάντα λογικὸν ἄνθρωπον εἰς πέλαγος ἐκπλήξεως καὶ ἀπορίας. Ἐντὸς τριαύτης θαλάσσης ἐπλέομεν καὶ ἡμεῖς, μέχρις οὗ ἐσυλλογίσθημεν, ὅτι ἂν εἰς τὸν πληθυσμὸν ἐξ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου τῆς Ἑλλάδος ἀναλογεῖ εἰς Πύργας, εἰς τὰ εἰκοσιπέντε ἑκατομμύρια τῆς Τουρκίας ἀναλογεῖσι Πύργαι τοῦλάχιστον δέκα ἐννέα.

* *

Πλὴν τῆς μὴ σταυρώσεως τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ τῆς τροποποιήσεως τοῦ ταβιά τῶν φαγητῶν ἐπληροφόρηθημεν ὅτι ἡ νέα κυβέρνησις τοῦ γείτονος κράτους πρόβη μετὰ θάρρους καὶ εἰς ἄλλην σπουδαίαν μεταρρύθμισιν. Ἀνέστησε δηλ. τὸ ἐν ἔτει 1667 ἐκδοθὲν διάταγμα τοῦ Σουλτάνου Μωάμεθ τοῦ Δ', δυνάμει τοῦ ὁποίου τὰ ἀγρόδια δὲν συγχωρεῖται νὰ εἰσάγωνται ἐντὸς τῶν χρε-

μίων ὀλόκληρα, ἀλλὰ πρέπει νὰ διαιρῶνται ἕκαστον εἰς ἑπτὰ τοῦλάχιστον κομμάτια.

* *

Οἱ θεωροῦντες πολύτιμον τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦτο θέλουσιν ἀναγράψαι ὡς σημεῖον προόδου τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ὅτι ἐνῶ τοῦ Ναπολέοντος τὸ Βατερλώ ἐκόστισε μυριάδας θυμάτων, τὸ τοῦ Ἰγνατιεφ κατορθώθη δι' ἑνὸς μόνου πτώματος.

* *

Πλεῖστοι ἐφημερίδες παντὸς κόμματος καὶ πάσης χροιάς ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κ. Καρκαϊσκάκη, διότι ἀναθέσας ἀντὶ τοῦ τρίτου τῆς πρὶν δαπάνης τὸ βράψιμον τῶν στρατιωτικῶν ἐνδυμάτων διὰ μηχανῆς εἰς τοὺς δεσμῶτας τοῦ Χαλαμηδίου, ἐστέρησε τῆς ἐργασίας ταύτης τοὺς ἀναλαμβάνοντας αὐτὴν ἀντὶ τοῦ τριπλασίου ἐργάτας. Τοῦτο ἐνομάζουσιν αἱ ἀνωτέρω συνάδελφοι ἀναιδῆ καὶ ἀσύστολον παραγνώρισιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ προορισμοῦ, δι' ὃν ψηφίζεται ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Ἑλλάδος.

* *

Φρόνιμός τις ἄνθρωπος, ἐρωτηθεὶς τί φρονεῖ κατὰ τὰς παρούσας κρίσιμους περιστάσεις περὶ παρασκευῶν ἀπεκρίθη: «Νομίζω ὅτι μᾶς φθάνει μία καθ' ἑβδομάδα παρασκευή».

* *

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ἅμα ἀνοίξομεν τὸν «Αἰῶνα», περιέχοντα σειρὰν ἄρθρων τοῦ κ. Ι. Σούτσου περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ, οἱ ῥώθωνες ἡμῶν διαστέλλονται ἀνα-

πνέοντες μετ' ἀνεκλαλήτου ἀγαλλιάσεως εὐφρόσουνον κνίσσαν ἀραδικῶν ἀριθμῶν, θετικῶν εἰδήσεων καὶ λογικῆς συζητήσεως. Ἡ ἐκ τούτων ἡδονὴ εἶναι τοσοῦτω μείζων, καθ' ὅσον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου Φίνλεη σπανίως εὐρίσκομεν εὐκαιρίαν νὰ μανθάνωμεν τί γίνεται ἐν Ἑλλάδι.

* *

Καθ' ἣν στιγμὴν τοσαύτη γίνεται σκέψις περὶ αὐξήσεως τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κράτους πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἐγγιζούσης χρεωκοπίας, προτείνομεν καὶ ἡμεῖς νὰ υποβληθῶσιν εἰς μέτριόν τινα φόρον οἱ νεοελληνισμοί, οὐχὶ βεβαίως οἱ τῶν δυστυχῶν δημοσιογράφων, ἀλλὰ οἱ τῶν καθηγητῶν, τῶν ἐπικηδείων ῥητόρων, τῶν ἀγωνοδικῶν καὶ τῶν φιλολογικῶν συλλόγων. Ἐκ μόνων τῶν τοῦ «Βύρωνος» καὶ τοῦ «Ἀθηναίου» πιστεύομεν ὅτι ἡδύνατο τὸ δημόσιον νὰ εἰσπράττη ἄνω τῶν δύο κατ' ἔτος ἑκατομμυρίων.

* *

Οἱ Εὐρωπαῖοι δημοσιογράφοι ἤρχισαν πάλιν νὰ ἐνασχολῶνται περὶ ἡμῶν, στεφανοῦντες δι' ἀνθέων τὸν ἐλληνικὸν λαὸν, καὶ δι' ἀκανθῶν καὶ πράσων τοὺς διέποντας τὰς τύχας αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ ἀντίθεσις αὕτη δὲν φαίνεται ἡμῖν ὅσον εἰς τοὺς ξένους ἀνεξήγητος. Τὸ ἔθνος ἡμῶν ὑφίσταται ἀκόμη πολιτικὴν τινα ζύμωσιν, καθ' ἣν τὰ ἀκαθαρότερα στοιχεῖα ἀνέρχονται καὶ ἐπιπλέουσιν ἐν εἰδει ἐξαφρίσματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας· ὁ τοιοῦτος ἀφρὸς κατέχων, κατὰ τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς, τὰ ἀνώτερα στρώματα, θέλει κυβερνᾶ, φλυαρεῖ καὶ κλέπτει ἀσυστόλως ἐν Ἑλλάδι, μέχρις οὗ τελειώσει ἡ ζύμωσις καὶ λάβῃ ἀνά χεῖρας ὁ λαὸς τὴν μεγάλην ἐξαφριστικὴν κουτάλαν.

ΘΕΟΤΟΙΜΠΗΣ.

Φαληρικὸν δελτίον

Περὶ τῆς ἀκτῆς ταύτης μόνον καλὰ ἔχομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ εἰπώμεν. Διὰ τῶν φροντίδων τοῦ μηχανικοῦ τῆς Ἐταιρίας ἡ γῆ κατέστη στερεὰ ὑπὸ τοὺς πόδας· ὁ δὲ οὐρανὸς (ἀνεξαρτήτως υποθέτομεν τῶν φροντίδων τούτων) παρέστησε κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἐκθάμβων θεατῶν ἀληθῆ μετεωρολογικὸν ἄτλαντα

παντὸς κλίματος καὶ πάσης ζώνης τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Τὴν παρελθούσαν μάλιστα τρίτην ἢ ἐν οὐρανῷ παράστασις ἦτο ὄντως μοναδικὴ καὶ ἐξαισία. Ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων εἶδομεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ἡμῶν κοπάδια μαύρων συννέφων χορευόντων ἀτάκτως περὶ σελήνην χαλμῆν ὡς τὴν φωτίζουσαν τὰς νιφοβλήτους ἀκρωρείας τοῦ Ἰουλιανίου· ὀλίγον μετέπειτα ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ λεπτὴ βροχὴ ἀπὸ μολυβδοχρόου ἀγγλικοῦ στερεώματος· μετ' οὐ πολὺ ἡ σελήνη ἐξῆλθε καὶ πάλιν ἐκ τῶν παρασηκνίων τοῦ οὐρανοῦ λάμπουσα ἀμυδρῶς ἀπισθεν νεφῶν γαλακτοχρόων, ὡς τὸ πρόσωπον χανουμίσσης ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ γιασμακίου. Μεταβληθείσης καὶ αὐτῆς τῆς σκηνογραφίας, ὁ θεατῆς μετεκομίσθη αἰφνης εἰς Ὀλλανδίαν, ὑπὸ θόλον βαρὺν καὶ χαμηλὸν, ποικιλλόμενον ὑπὸ νεφῶν συμπεφυρμένων καὶ σκοτεινῶν, ὡς αἱ περίοδοι τοῦ σοφοῦ τῆς Ὀλλάνδας κ. Κόντου. Μετὰ ταῦτα ἔληξεν ἡ οὐρανόσκησις, καὶ ἀφοῦ περιήλθομεν πάντα τὰ κλίματα τῆς ὑδρογείου εὐρέθην καὶ πάλιν εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τὸν συνήθη ἀνέφελον θόλον φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἐμπνέοντος ἀναμασσήματα εἰς τοὺς ποιητὰς ἡμῶν συνήθους ἀργυροῦ δίσκου. Ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία αὕτη σκηνὴ ἐφάνη ἡμῖν ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τοσοῦτον ὠραία, ὥστε βλέποντες πέριξ ἡμῶν πλείστους ξένους διπλωμάτας καὶ ἀξιωματικούς, ἠπορήσαμεν τίνι τρόπῳ οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, οἱ ἔχοντες στρατοὺς καὶ θωρακωτὰ, δὲν σπεύδουσι νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἀνθ' ἡμῶν ἐν τοιοῦτῳ παραδείσῳ, πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ συμπληρώσῃ τὰς μελετωμένας αὐτοῦ παρασκευὰς ὁ κ. Κουμουνοῦρος.

Καταβαίνοντες ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν θέλομεν εἶπει ὀλιγίστά τινα καὶ περὶ τοῦ θεάτρου. Τὸ μελόδραμα «Puritani» εἶναι μουσικὸν ἀριστούργημα τὸ ὁποῖον δὲν ἀρέσκει ἡμῖν πολὺ, οὐδὲν ἄλλο δὲν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους εἰμὴ ἐρωτικὸς στεναγμὸς διαρκῶν τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἴλαροῦ ἐπεισοδίου ἢ ποντικοῦ τρώγοντος τὸν μανθῦαν τῆς Βασιλείσης, ὡς ἐν τῷ Ῥουῆ-Βλάς. Ὁ Βελλίνης εἶναι ὁ Λαμαρτίνος τῆς μουσικῆς, εὐαίσθητος, μαλακὸς καὶ τρυφερὸς ὡς καρδία μαρουλίου, προξενῶν ὅμως ἐπὶ τέλους αἰσθησιν ὁμοίαν ὡς ἂν ἐπνίγετό τις εἰς ὠκεανὸν γάλακτος γλυκυτάτου.

Ἡ νέα δὲξύφωτος ἔχει φωνὴν ὀλιγίστην μὲν, ἀλλὰ τοιαύτην ὥστε πολλοὶ ἀκροαταὶ ἔκλειον λυπούμενοι ὅτι δὲν ἔχει περισσοτέραν. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ κυρία Dornay φαίνεται ἐπίτηδες πλασθεῖσα ἵνα ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον ποικιλιῶν. Οὐδέποτε ἐν Ἑλλάδι εἶδομεν πατοῦν τὰς θεατρικὰς σανίδας τοιοῦτον ἄθροισμα καθαριότητος, κομψότητος καὶ ὄντως ἀριστοκρατικῆς περὶ τὸ ἔνδυμα ἀφελείας. Ἐκ πρώτης ὄψεως ὁ βλέπων αὐτὴν εἶναι βέβαιος